

Sarah May

De Prendergast Road Kronieken

Vertaald door Mary Bresser

SIGNATUUR

2010

Proloog

In een dal tussen de heuvels van Zuid-Londen schrok Kate Hunter wakker onder haar zwartsatijnen laken, dat gekreukeld en nat van het angstzweet om haar heen was gedraaid. Het was 4:52. Ze trok het laken over haar hoofd om niet de nachtelijke contouren te hoeven zien van hun IKEA-garderobekast, IKEA-bed en IKEA-ladenkast, want stel je voor dat ze iets zou zien wat er niet hoorde, iets wat niet in de IKEA-catalogus stond. Op Robert na, dan.

Het enige wat ze zich van de nachtmerrie kon herinneren, en leven-dig ook, was het gevoel van water onder haar. Ze had gewichtloos rondgedreven, tot ze had gemerkt dat de jurk die ze aanhad haar langzaam omlaag trok, alsof er een gewicht aan hing. Zodra ze zich van die jurk bewust was geworden, waren haar benen naar beneden gezakt en dreigde ze te verdrinken.

Robert en zij hadden gisteravond ruzie gehad. Beter gezegd: zij had staan tieren en hij had het aangehoord. Want dat was hun manier van ruziemaken tegenwoordig. Waar de ruzie over ging? Ze zou het niet meer weten. Ze herinnerde zich alleen nog dat Robert met een verdrietig gezicht op de rand van het bed had gezeten en zich langzaam had uitgekleeed.

Even dacht ze dat ze regen hoorde, maar het was de droge aprilwind in de takken van de lijsterbes buiten.

Ze trok het vochtige laken van haar gezicht en zag het oranjeachtige schijnsel van de straatlantaarn en het bleke maanlicht langs de geknakte lamellen van de jaloezieën naar binnen vallen en wedijveren om een plek op de slaapkamermuren. Toen draaide ze zich om naar de bewusteloze bult van Roberts rug en kroop zo dicht tegen hem aan dat de haren van haar pony licht verontschuldiging zijn wervelkolom kriebelden; haar neus vulde zich met de geur van zijn huid en ze zakte weer weg.

Ze was al heel ver weg toen ze een vreemde, snikkende gil meende te horen. Haar lichaam schokte wakker. Een van de kinderen? Roberts

moeder, Margery, die beneden op de bank lag te slapen? Wie het ook was, ze wilde ... ze wilde ... Haar rechterbeen gleed uit bed en bleef vlak boven de vloer hangen, als midden in een dans.

Op hetzelfde moment werd Robert Hunter wakker, maar hij wist niet of dat kwam door de gil die hij in zijn slaap had gehoord of door Kates haar en adem die hij op zijn rug had voelen kriebelen. Hij rolde voorzichtig op zijn rug om te voorkomen dat de haren van zijn vrouw onder zijn schouderblad vast kwamen te zitten en spitste zijn oren. Zijn bedwelmdde, slaperige hoofd besloot dat het afgesproken werk was, dat Kates adem en de gil bedoeld waren om hem wakker te maken.

Die gil zat hem niet echt lekker. Hoewel hij nog steeds niet zeker wist of hij nu wakker was of droomde, liep hij naar de badkamer waar hij zich onder de douche afwezig aftrok. Daarna liet hij zich met zijn rug glijdend langs de wandtegels op zijn hurken zakken, terwijl het warme water op zijn gebogen hoofd klaterde.

Vandaag had hij Jerome in de klas.

Op dinsdag, donderdag en vrijdag had hij Jerome in de klas, en vandaag was het donderdag. Hij wist niet wanneer het precies was begonnen, hij wist alleen dat elke dag van de week in het teken stond van het feit of hij Jerome wel of niet in de klas had.

Er waren kinderen die je iets deden, en er waren kinderen die iets mét je deden. Elke docent die hij kende – met uitzondering van hemzelf, tot voor kort – had wel zo'n kind, en dat van hem heette Jerome. Als hij zijn ogen sloot, zag hij Jeromes gezicht duidelijker voor zich dan dat van zijn eigen zoontje Findlay, en wat hem meer beangstigde dan wat ook was dat Jerome hem veranderde zoals niemand hem ooit had veranderd; zelfs Kate niet, of zijn kinderen. Daarom haatte hij Jerome. Hij had er nooit tegen opgezien om les te geven, maar tegenwoordig wel.

De droge aprilwind vervolgde zijn weg door Prendergast Road, door de takken van winterbloeiende sierkersen, zilverberken, populieren en nog meer lijsterbessen, langs victoriaanse rijtjeshuizen met erkers die achter hun dichtgeschoven gordijnen niet veel meer te verbergen zouden moeten hebben dan normaal functionerende gezinnen, die de ups en downs van het leven namen zoals ze kwamen. De wind wist wel beter, maar kon het aan niemand kwijt.

Toen hij nummer 112 aandeed (dat twee weken geleden nog te zien was geweest bij *Grand Designs*), was Evie McRae, in de greep van een door uitputting veroorzaakte slapeloosheid nadat ze in haar kantoortje in de tuin meer dan één lijntje cocaïne had gesnoven, net met haar vijf

maanden oude dochtertje Ingrid naar de 24 uur per dag geopende Sainsbury's vertrokken om de wekelijkse boodschappen voor het gezin McRae te doen.

Ingrid was een abnormale baby.

Ze sliep de hele nacht door, vaak meer dan twaalf uur aan één stuk, zodat Evie weinig had om met andere vrouwen over te praten. Dus had ze Ingrid wakker gemaakt, deels omdat ze het vervelend vond om in haar eentje op stap te gaan, deels in de hoop dat ze tegen acht uur net zulke wallen onder haar ogen zou hebben als de andere moeders, en duwde ze nu haar krijsende dochter door de lege winkelpaden naar de ene kassa die open was.

Op nummer 188 werd Ros Granger wakker in een leeg bed. Het was pas 4:52. Martin sliep op de vloer van zijn kantoor bij Furlaw & Stokes, waar de immigratiekwesatie zoveel tijd opeiste dat de advocaten die eraan werkten hooguit vier uur slaap per nacht kregen. Nadat ze zich ervan had vergewist dat de wekker om 6:30 af zou gaan, begroef ze haar gezicht in het kussen dat nog steeds naar hem rook en wachtte ze tot ze weer in slaap zou vallen. 'Ik heb recht op geluk,' zei ze knarsetandend. 'Ik ben het waard.'

Op nummer 236 werd Harriet Burgess wakker van het gehuil van de acht weken oude Phoebe, die nog steeds als een pasgeboren baby'tje klonk. Ze had gedroomd dat Miles borsten had gekregen en hun dochtertje aan het voeden was. Dat kwam vast door het telefoongesprek van gisteravond met haar zus, die net ergens had gelezen dat de Ierse stamhoofden uit de prehistorie al hun onderdanen symbolisch de borst gaven. Mannen, vrouwen en kinderen. Wie wil dit soort dingen nou weten? Wie denkt er nou dat andere mensen dit soort dingen ook willen weten? Ze hees zich uit bed en liep naar Phoebes kamer, terwijl de lens van de bewakingscamera met geïntegreerde bewegingsmelder die ze in de gang hadden opgehangen op haar inzoomde.

Helemaal aan het eind van Prendergast Road, voorbij het kruispunt met Whateley Road, schoot Arthur Palmer, vierenhalf jaar, gillend overeind. Zijn moeder, Jessica Palmer, half in slaap, stommelde op de automatische piloot naar zijn kamertje, waar ze over een garage en een boerderij struikelde. Haar hand vond uiteindelijk het voeteneind van Arthurs bed, waar Arthur, niet wakker maar nog steeds in slaap, zat te gillen. Hij had een nachtmerrie, de ergste aller angstdromen.

Zelfs in het zwakke licht zag Jessica hoe de spieren in zijn hals zich spannen om de angst die hij uitschreeuwde op te vangen. Hij zag er net zo uit als tijdens een van zijn astma-aanvallen, en haar hand strekte

zich werktuiglijk uit naar zijn inhaler in de boekenkast. Toen ze naast hem op bed ging zitten, dichterbij dan ze eigenlijk wilde, hield het gegil op.

Arthur stak uitgeput zijn armen in de lucht (met in één hand Burke, zijn favoriete Transformer), en zakte toen in elkaar op het dekbed.

Jessica bleef nog even zitten, geeuwde, stond langzaam op en sloop de kamer uit.

Op de gang, met haar ogen alweer halfdicht, botste ze tegen haar zestienjarige dochter Ellie op.

‘Wat was er aan de hand?’ vroeg Ellie.

‘O ... Het is alweer over. Arthur had weer een ... een ... Kruip maar weer gauw in bed.’

Ze wisselden een ongemakkelijke blik en na een korte aarzeling wankelde Ellie op haar spillebenen terug naar haar kamer.

‘Tot morgenochtend,’ riep Jessica haar na, in de hoop dat dat natuurlijk klonk. Daarna kroop ook zij weer in bed, in de verwachting dat ze meteen in slaap zou vallen, maar zo ging het niet. Ze draaide van haar ene op haar andere zij in het grote bed, dat met de nacht groter en leger leek te worden; ze hoorde de centrale verwarming aanslaan, en toen ze besepte dat ze pas weer in slaap zou kunnen vallen als het weer donker was – over twaalf uur – stond ze op.

Beneden in de keuken staarde ze naar haar dag, die in blauwe viltstift op het memobord naast de koelkast was uitgewerkt.

Haar buurvrouw, Kate Hunter, haalde Arthur om halfvijf van het kinderdagverblijf en nam hem samen met Findlay mee naar zwemles, waarna ze hem naar huis bracht. Jessica had de hele middag bezichtigingen. Ze geeuwde nog een keer. De wind veranderde van richting, wat de keukenventilator in zijn kapotte frame deed rammelen. Zou ze er ooit aan toe komen om dat ding te maken? Waarschijnlijk niet.

Ze draaide zich om en zag de pot met chrysanten op de vensterbank staan; ze had ze gekocht omdat ze hun roze kleur zo mooi had gevonden. Toen ze ze thuis had neergezet, leken ze een andere kleur roze dan in de winkel en had ze zich afgevraagd waarom ze ze had gekocht, vooral omdat ze eigenlijk niet van chrysanten hield. Inmiddels hingen alle bloemen er verwelkt en verschrompeld bij en was de plant meer dood dan levend.

Ze liep naar het aanrecht en hield een leeg melkpak onder de kraan om hem water te geven, maar opeens bedacht ze zich; ze gooide het pak leeg in de gootsteen en stak een sigaret op.

Ze liep naar de vensterbank en staarde trekkend aan haar sigaret naar de chrysanten, zonder verder aan iets te denken.

APRIL

1

Toen Kate een uur later weer wakker werd, was de rand van haar kussen nat, en de eerste gedachte die bij haar opkwam was dat Robert had gehuild. Maar Robert lag niet meer naast haar.

‘Robert?’ riep ze bezorgd.

‘Hier,’ mompelde hij.

Toen pas zag ze hem; hij zat geknield voor de onderste la van de ladekast.

‘Ik heb je helemaal niet horen opstaan.’ Ze vond het geen prettig idee dat Robert wakker was als zij sliep.

‘Ik kon niet meer slapen,’ zei hij, terwijl hij in de la graaide.

Geen van beiden zei iets over de ruzie van gisteravond. De zonscheen, een nieuwe dag brak aan; dit was niet het juiste moment.

‘Je bent nat,’ merkte ze op.

‘Ja, ik heb gedoucht.’

‘Ook al? Ik heb de douche niet gehoord.’ Kate volgde zijn bewegingen.

Robert krabde zich onder zijn oksel en stond op.

‘Wat zoek je?’

‘Ik weet het niet meer, vergeten. Gotver ...’

Door de dichte slaapkamerdeur drongen geërgerde geluiden door van beneden, waar Margery in de weer was met de thee. Ze logeerde bij hen omdat haar bungalow in Leicestershire werd gerenoveerd. Prendergast Road nummer 22 was één grote ergernis voor Margery, voornamelijk omdat ze niet kon begrijpen dat Robert en Kate zoveel hadden betaald voor een rijtjeswoning met aan één kant burens die niet eens blank waren.

De waterketel op het gas begon te fluiten. Ook al zo’n bron van ergernis, die ketel – waarom kochten ze geen elektrische waterkoker? Zelfs het water dat uit de kraan kwam, ergerde haar. Margery’s ergernis was zo intens dat deze voelbaar was voor Kate, die boven in bed lag en Robert

door het in strepen naar binnen vallende licht van de ochtendzou naar zich toe zag komen.

‘Ik hoorde iemand gillen vannacht,’ hoorde ze zichzelf zeggen, terwijl er beneden met van alles en nog wat werd gegooid en gesmeten. ‘Volgens mij was het je moeder.’ Waarom zei ze dat nou? Ze had juist niets willen zeggen over dat gegil.

Robert, die net op de rand van het bed wilde gaan zitten om haar een kus te geven, bleef in plaats daarvan staan.

‘Dat zou kunnen. Toen ik klein was deed ze dat ook,’ wist hij ineens weer.

Nog steeds steunend op haar elleboog, die dieper en dieper wegzonk in het kussen, wachtte Kate op meer, maar er kwam niets meer. Zomaar ineens, op een donderdagochtend om 6:10, had Robert haar een kijkje achter de schermen gegund en haar een jongetje getoond dat in de vroege ochtenduren op een koude overloop voor een gesloten slaapkamerdeur had staan wachten tot de vrouw aan de andere kant van de deur zou ophouden met gillen, kwaad op zichzelf omdat hij de deur niet open durfde te doen om naar binnen te gaan en haar te kalmeren, juist omdat hij wist dat hij het enige was wat ze had.

Ze staarden elkaar aan, even helemaal van hun stuk gebracht.

Robert praatte nooit over zijn kindertijd. Hij praatte er niet over met Margery, en ook niet met mensen van toen, dus waarom zou hij erover praten met iemand die niets van toen wist? Voor hem was die tijd voorbij; nu hield hij zich op een gezonde manier bezig met het creëren van de kindertijd van zijn eigen kinderen.

Verlegen met zichzelf haalde hij zijn schouders op en zei opgewekt: ‘Zo, en wat zijn de plannen voor vandaag?’

‘Vandaag weten we het.’

‘Weten we wat?’

‘Robert ... Zeg niet dat je het vergeten bent.’

‘Wat?’

‘St Anthony’s. Vandaag horen we of Finn is toegelaten op St Anthony’s.’ Dáár hadden ze ruzie over gehad gisteravond, ineens wist ze het weer. Ze trok het kussen onder haar elleboog vandaan en gooide het naar zijn hoofd.

Robert bukte en het kussen vloog tegen de jaloezieën, waardoor er nog drie lamellen verbogen.

‘Jezus, wat een rottingen zijn het toch.’

Kate lag te bedenken of ze echt kwaad was, toen Flo aan de andere kant van de muur begon te huilen.

‘Het prinsesje is wakker,’ zei Robert.

Kate kwam automatisch overeind, stapte uit bed en zei: ‘Laten we hopen dat we het huis niet hoeven te verkopen of iets dergelijks.’

‘Waarom zouden we het huis moeten verkopen?’

‘Om Finn op St Anthony’s te krijgen. Dit gedeelte van Prendergast Road valt niet binnen de schoolgrenzen; ze kunnen hem weigeren.’

‘Maar daarom heb je hem toch elke zondag meegesleept naar die klotekerkerk, voor hij kon praten al, en heb je ...’

Kate ging stug door: ‘Beulah Hill wel. Jessica vertelde me over een huis dat al een maand in de verkoop is; het kost honderdttwintigduizend minder dan we voor dit huis kunnen krijgen, dus we worden er nog beter van ook.’ Ze keek hoe Robert zou reageren en realiseerde zich dat dit de eerste keer was dat een van hen openlijk toegaf dat ze geldzorgen hadden. ‘Wat vind je?’ vroeg ze even later boven het aanzwellende, blatende gehuil uit. Zelfs na een halfjaar klonk Flo’s geblèr haar nog vreemd in de oren.

Ze glimlachte afwezig naar hem toen hij op haar afliep, zijn handen op haar schouders legde, haar uiteindelijk een kus gaf en doodbedoord zei: ‘Ik vind het een idioot idee.’

‘Maar, Robert ...’

‘Als je vindt dat we over onze financiële situatie moeten praten ...’

‘Onze financiële situatie?’ Kate barstte in lachen uit.

Het was een zure lach. Nu wilde hij ineens praten, terwijl het afgelopen halfjaar, dat moeilijk was geweest – hoewel het woord ‘moeilijk’ hun huwelijk tot nu toe geen recht deed, dus vermeed hij het –, hun geldprobleem zich als een derde persoon in hun huwelijk had gevoegd, en er een onvoorspelbare ménage à trois was ontstaan.

Er werd zachtjes aan de deur geklopt en Margery’s stem zei: ‘Flo is wakker, zal ik haar de fles geven?’

‘Hoeft niet,’ zei Kate. ‘Ik kom eraan.’

Hoe lang had Margery al voor de deur gestaan? Dat was moeilijk te zeggen, want als er iemand geruisloos kon rondsluipen was zij het wel. Soms, als Kate thuiskwam van haar werk en dacht dat er niemand thuis was, stond ze ineens in de deuropening van een kamer die Kate binnen wilde gaan, en ze zei dan steevast dat ze had liggen slapen.

‘Ze ligt zich vreselijk druk te maken.’

‘Het hoeft niet, mam,’ kwam Robert tussenbeide.

Even bleef het stil aan de andere kant van de deur. ‘Goedemorgen, jongen.’

‘Morgen, mam,’ riep Robert terug, en hij keek naar Kate, die een zwarte broek aantrok waarvan het zitvlak kaal was.

‘Zal ik jullie een kop thee brengen? Ik heb net gezet.’

‘Hoeft niet.’

‘Ik heb een hele pot vol.’

‘Laat maar, we komen naar beneden.’

Toen Kate vijf minuten later de deur opendeed, stond Margery nog steeds op de overloop.

‘Ik durfde niet weg te gaan, want stel dat ze erin stikt.’ En alsof het noodlot zich al had voltrokken voegde ze er nog aan toe: ‘Ze is pas een halfjaar.’

Kate verdween in Flo’s kamertje en tilde haar dochter, die nu hysterisch blèrde, uit haar wieg. Margery, die in de deuropening was blijven staan, zei nog maar eens: ‘Ze is pas een halfjaar.’

Kate staarde naar de neushoorn op Flo’s safarigordijnen, trok het verduisteringsgordijn open (aanbevolen door ‘tevreden baby’-goeroe Gina Ford), streek haar dochter met ritmische bewegingen over haar ruggetje, waarbij ze elke oneffenheid van de nog ongevormde dierlijke wervelkolom registreerde, en zei niets.

Ze had geen flauw idee hoe lang ze daar had gestaan, maar toen ze zich eindelijk omdraaide, was Margery weg en rook het hele huis naar goedkope bacon die lag te bakken in het water waarmee hij in de fabriek was geïnjecteerd.

Met Flo in haar armen stak Kate dwars door de giftige baconwalm de overloop over naar de kamer van Findlay. Findlay was al op en zat verdiept in zijn spel geknield op de vloer. Zijn bed zag er zo goed als onbeslapen uit.

‘Ik ben een wereld aan het bouwen,’ zei hij zonder op te kijken van de hoopjes lego op het vloerkleed voor hem; het lego camouflerde de Calpol-vlekken die de oogst waren van de eerste viereuhalf jaar Findlay.

‘Tijd om je aan te kleden,’ mompelde Kate over het lijfje van Flo heen, dat over haar schouder lag gedrapeerd.

‘Oké,’ zei Findlay, die opstond op een manier die eerder efficiënt dan gehoorzaam leek, iets wat haar er al eens toe had gebracht hem dingen toe te vertrouwen over de wereld en over mensen op die wereld waaraan hij wellicht nog niet toe was.

‘Mag ik mijn Spidermanpak aan?’

‘Finn ...’

‘Mag het?’ drong hij aan.

‘Je hebt het al bijna de hele week aan. Het moet in de was.’

Hier moest hij even over nadenken. ‘Mag het?’ vroeg hij weer. En vervolgens: ‘Het mag dus?’

Kate had het gevoel dat Findlay haar het antwoord in de mond legde,

en toen ze uiteindelijk ja knikte, lachte hij haar toe alsof ze zojuist een interculturele barrière hadden geslecht.

Om te demonstreren dat ze de touwtjes wel degelijk in handen had, schoof ze de gordijnen open en maakte zijn bed op – allemaal met één hand. ‘Maar niet het masker. Dat mag je op het kinderdagverblijf niet op.’

Findlay liet zich goedkeurend in zijn Spidermanpak helpen, terwijl Kate luisterde naar wat er beneden gebeurde. Had Robert, die goedkope bacon helemaal niet zo vies vond als hij haar deed geloven, zich al door zijn Mighty White-sandwich geworsteld, besmeerd met margarine en belegd met plakken vlees waaruit waterig wit vet droop? Ze had hem nog niet de trap op horen komen en hij had haar nog geen kop thee gebracht, wat hij al deed vanaf de eerste dag dat ze samen wakker waren geworden.

Margery was buiten zichzelf geweest toen ze erachter was gekomen dat Robert, met een hele dag werken voor de boeg, zelf zijn ontbijtgranen, als die er al waren, in een kom moest doen. Ze was er apetrots op dat zij hem nu, sinds ze hier was, met een goed gevulde maag en met een vette kin en vette manchetten eropuit kon sturen. Dat was een van de dingen die zij besloten had recht te zetten in dit huwelijk.

In een grijs trainingspak, dat ze cadeau had gekregen van American Airlines toen haar bagage was zoekgeraakt tijdens een van haar reisjes naar Florida, slofte ze achter hem aan naar de voordeur, waar ze hem als een bezetene stond uit te zwaaien tot hij op zijn fiets aan het eind van de straat was en de hoek omsloeg. Ze slaakte een diepe zucht, wierp een dreigende blik op de onschuldige forensen die, onderweg naar het station, nummer 22 passeerden en gooide snel de deur dicht, vóór de Jamaicaanse buurman haar zou zien staan en zou besluiten haar aan te randen. In het lokale sufferdje bij haar thuis, *The New Shopper*, had ze gelezen dat dat soort dingen je in Londen ‘op klaarlichte dag’ kon overkomen, en dat niemand een vinger uitstak om je te helpen.

Toen ze zich omdraaide, stond Kate onder aan de trap naar haar te kijken.

‘Hij is weg,’ zei Margery, die uit de blik op Kates gezicht afleidde dat dit vrijwel zeker de eerste keer, of in elk geval een van de weinige keren was dat Robert zonder haar gedag te zeggen was vertrokken. Was het Hunter-huwelijk in een nieuwe fase beland en zou ze het nog mogen meemaken – wat ze altijd had gehoopt – dat ze haar zoon als een feniks uit de as van een afgekoelde passie zou zien herrijzen?

Kate verborg haar gezicht in het lijfje van haar dochter en sloot even

haar ogen, zodat Margery niet zou zien wat er in de twee minuten die ze voor het slaapkamerraam had gestaan door haar heen was gegaan. Robert was Prendergast Road af gefietst zonder ook maar één keer omhoog te kijken. Hij had haar niet eens gedag gezegd.

Toen ze ze weer opende, was Margery alweer in de keuken.

‘Dat kun je toch niet aan naar school!’ hoorde ze haar verontwaardigd uitroepen. Je verkleedde deed je alleen voor speciale gelegenheden.

‘Van mama mocht het.’

‘Als je met dit warme weer dat nylon pak draagt, komt je eczeem weer terug.’

‘Wat is dat, nylon? En ik heb het niet warm.’

‘Je hebt het dag in dag uit aan; het moet gewassen worden.’

Dat had Kate ook gezegd. Had zij ook zo geklonken? Mijn god.

Findlay zei niets.

‘Vanmiddag zit je onder de rode vlekken.’

‘Ik heb het niet warm,’ herhaalde Findlay, bijna met tranen in zijn stem.

Hierop stapte Kate de keuken binnen.

‘Zijn eczeem heeft niets te maken met warmte. Het is stressgerelateerd.’

‘Stressgerelateerd?’ Margery staarde naar Findlay. ‘Hij is vijf.’

‘Ik ben viereenhalf,’ zei Findlay. ‘Mag ik wat fruit?’

Opeens werd Kate bevangen door het gevoel dat ze er niet bij hoorde en wilde ze zo snel mogelijk de keuken uit. Ze maakte Flo’s rijstepap klaar en nam hem mee naar boven. Daar zette ze Flo klem tussen de kussens van hun onopgemaakte bed en voerde haar zoveel als ze bij haar naar binnen kon krijgen. Ze kleedde haar aan en was net bezig haar beentjes in een broek te proppen toen ze Findlay heel duidelijk ‘Ik lust geen ananas!’ hoorde gillen.

Ze liet Flo voor wat ze was en stormde de trap af en de keuken in.

‘Wat is hier allemaal aan de hand?’

‘Ze geeft me ananas,’ zei Findlay, die zijn handen voor zijn gezicht sloeg.

‘Je vindt ananas lekker,’ zei Margery kregel.

‘Nietes.’ Findlay begon te snikken.

‘Hij lust wel ananassap,’ protesteerde Margery.

‘Ananassap is lekker, maar ananas niet,’ snikte Findlay.

‘Stil maar,’ zei Kate. Ze liep naar hem toe en streelde zijn nek, net onder de haargrens.

‘Het is al open,’ zei Margery knorrig. ‘Het moet dus op.’

‘Wat is al open?’ zei Kate, die haar geduld begon te verliezen.

‘Het blik.’

‘Wat voor blik?’

‘Het blik ananas.’

‘Maar we hebben geen blikken ananas.’

‘Ik heb er gisteren een gekocht.’ Margery hield het blik met opener en al omhoog, waardoor het deksel omklapte en het zoete sap langs het blik lekte en over haar vingers droop. Ze begon ze een voor een af te likken. ‘Hij zei dat hij fruit wilde.’

Kate vond haar ineens weerzinwekkend.

‘Hij bedoelde vers fruit.’ Ze wees vinnig naar de fruitschaal die naast het koffiezetapparaat op het aanrecht stond en vervolgde: ‘We leven niet op rantsoen of zo.’ Ze probeerde te lachen, wat niet lukte. Ze had dit al zo lang willen zeggen.

‘Ik weet dat we niet op rantsoen leven,’ zei Margery, die ineens moest denken aan een oom van haar die in de oorlog had gevochten en in Birma door de Japanners gevangen was genomen. ‘Maar vers fruit is duur en rot snel met dit weer; je houdt het niet lang goed.’

‘Het hoeft ook niet lang goed gehouden te worden, want het wordt opgegeten. En het is nog maar april,’ zei Kate, die haar hand nu om Findlays nek klemde.

Margery likte de laatste druppels ananassirop van haar vingers. Ze was de draad kwijt; haar krijgsgevangen oom had het gewonnen van de houdbaarheid van ingeblikt fruit.

Ze staaarde naar Kate en probeerde zich te herinneren waar ze het in godsnaam over hadden gehad; toen dat niet lukte, draaide ze zich om en begon ze de koekenpan af te wassen.

‘Weet je zeker dat je je redt vandaag?’ zei Kate, die Findlay eindelijk losliet.

Findlay sjeesde naar boven.

‘Ik red me prima,’ antwoordde Margery zonder zich om te draaien.

Maar Kate was nog niet overtuigd.

‘Weet je het echt zeker?’ zei ze nog een keer, omdat haar geweten om de een of andere onverklaarbare reden begon te knagen toen ze Margery’s gezwollen, met paarsrode spataderen doorlopen voeten zag, gestoken in een paar mauve slippers die ze met kerst van hen had gekregen.

‘Ik wilde maar wat gaan schoonmaken,’ zei Margery na een poosje.

‘Schoonmaken?’

Margery stroopte haar latex huishoudhandschoenen af, liep naar de keukendeur, ging op haar tenen staan en liet haar vinger over de bovendorpel glijden. ‘Kijk.’

Kate staarde haar aan.

‘Stof!’ zei Margery, en terwijl ze dat zei had Kate ineens een flashback: Margery, die na de geboorte van Findlay het wasrek met babytruitjes en pyjamaatjes vol hing en zei: ‘Voortaan zul je zeker tweemaal per dag moeten wassen.’ Kate, die zich destijds als een zombie door haar post-natale leegte worstelde en het feit dat ze twee personen was geworden nog niet had verwerkt, had op dat moment geen enkel verweer gehad tegen deze veroordeling tot eeuwige huishoudelijke sleur.

‘Ik heb nooit geweten dat je de bovenkant van deurkozijnen moest afstoffen.’

‘Ik heb een keer een monteur over de vloer gehad die me complimenteerde met mijn deurkozijnen,’ zei Margery, alsof dat doorslaggevend was.

‘Nou ja, Martina komt vandaag.’

‘Wie is Martina?’

‘De schoonmaakster.’

Margery staarde naar haar bestofte vingertop en verwerkte deze mededeling zo snel ze kon. ‘Ik heb Robert nooit over een schoonmaakster gehoord; hij heeft nooit tegen me gezegd dat jullie een schoonmaakster hadden.’

Heel even dacht Kate dat Margery in tranen zou uitbarsten; haar ogen kregen iets waterigs.

‘Ze is de au pair van een vriendin van me.’

‘Waar komt ze vandaan?’

‘Bratislava.’

‘Heeft ze een huissleutel?’

‘Natuurlijk heeft ze een huissleutel.’

‘Nee hè? Dat is ... Dat is ...’

Margery stond op het punt een apocalyptische uitspraak te doen toen er boven iets met een bons op de vloer viel, gevolgd door gekrijs.

‘Wat was dat?’ gilte Margery met overspannen zenuwen van het zojuist vernomen nieuws over een schoonmaakster die infiltreerde in het gezin van haar zoon.

‘Shit ... Flo.’

Was het een indringer, die Flo wilde ontvoeren? Haar moeder had vroeger, als ze haar geduld verloor, altijd bedreigd haar op straat te zetten, zodat de zigeuners haar zouden meenemen. Tegenwoordig waren het de Arabieren voor wie je op je hoede moest zijn. Zoals iedereen in East Leeke wist, was er een bloeiende handel in blonde kindertjes in de Arabische wereld. Haalden ze de kinderen nu al gewoon uit huis? De wereld was een angstaanjagende plek, dacht Margery, met haar hoofd

vol langs regenpijpen omhoogklimmende Arabieren. Af en toe zelfs te beangstigend.

Zonder acht te slaan op het vreemde, kermende geluid dat de van angst verstijfde Margery voortbracht, holde Kate de trap op.

Op het vlekkerige tapijt van hun slaapkamer lag Flo op haar rug te brullen. Findlay zat op zijn knietjes naast haar. Wanneer was Findlay naar boven gegaan? Ze kon zich niet eens herinneren dat hij de keuken uit was gegaan.

‘Ik was naar het gezicht in het andere huis aan het zwaaien, en toen viel ze,’ zei hij in afwachting van haar reactie.

‘Gezicht?’ Kate pakte Flo op, betastte haar hoofdje en keek tegelijk uit het raam. Er waren geen gezichten achter de ramen van het huis aan de overkant, dat een – zo ging het gerucht – door Albaniërs of Russen gerund bordeel zou zijn. ‘Ze mankeert niets,’ stelde ze hem gerust. Flo kwam langzaam tot bedaren.

Findlay bleef roerloos zitten. Hier nam hij geen genoegen mee. Hij wilde weten waarom ze zoiets had laten gebeuren, en terwijl ze Flo stond te sussen drong het tot haar door dat hij boos op haar was. Door de spleetjes van het Spidermanmasker, dat hij zelf moest hebben opgezet toen hij boven was, keken twee ogen haar boos aan. Ze had zijn illusie, die hij zo graag had behouden, doorgeprikt: nu wist hij dat moeders, met name zijn moeder, soms hun baby op bed legden en vergaten, en soms viel zo’n baby er dan af.

Ze zocht een of ander slap excuus, toen de vrouwelijke postbode, die niet helemaal honderd procent was, de post met geweld door de brievenbus duwde.

Van boven aan de trap herkende ze de rode gas & elektra-envelop en een envelop van het stadsdeel Southwark, waarschijnlijk een tweede en laatste aanmaning om de gemeentebelasting te betalen. Tussen de tas voor oud papier en de berg schoenen – een ware uitdaging voor een forensisch onderzoeker van de VN – lag een bruine A4-envelop; dat moest de brief zijn van de toelatingscommissie.

‘Vond je het niet erg dat ik naar het gezicht zwaaide?’ zei Findlay achter haar rug.

Ze gaf geen antwoord, maar sprong de trap af, naar de brief.

‘Alles goed met haar?’ vroeg Margery.

‘Met wie?’ Kate kon haar ogen niet van de bruine A4-envelop afhouden.

‘Met Flo. Wat was er nou?’

‘O ... Ze was van het bed gerold.’

‘Had je haar op bed laten liggen?’

Kate griste de brief van de toelatingscommissie van de vloer en overwoog of ze hem nu of in de auto open zou maken.

‘Wat is dat?’

‘De brief van de toelatingscommissie.’

‘Maak hem dan open,’ zei Margery ongeduldig. Ze had alles wat er die week over was gezegd woordelijk kunnen volgen, inclusief de ruzies, waarbij ook het plafond had meegetrild.

Met Flo onhandig op haar schouder en misselijk van de spanning scheurde Kate de envelop open; haar ogen vlogen meerdere malen over de regels, tot ze merkte dat Margery haar observeerde.

‘En?’

‘Wat?’ zei ze onnozel.

‘Is hij toegelaten?’

Kate bleef haar onnozel aanstaren, en pas toen Margery zei: ‘Wat een opluchting,’ besepte ze dat ze had geknikt.

‘Je gezicht,’ zei Margery na een poosje.

‘Wat is er met mijn gezicht?’

‘Het staat zo strak.’

‘Het staat raar,’ kwam Findlay van achter haar rug.

Margery leek niet geheel overtuigd. ‘Vergeet het niet tegen Robert te zeggen.’

‘Wees niet bang,’ zei Kate automatisch. Net toen ze geschrokken bedacht dat Margery de brief zou willen zien, werd er gebeld en klonk het geluid van een sleutel in het voordeurslot. ‘Martina!’

Ze propte de brief haastig in de zak van haar jasje en noodde Evies Slowaakse au pair binnen, die het naar Kates idee veel beter naar haar zin had bij de Hunters dan bij Evie en de andere McRaes op nummer 112.

‘Hé, Spiderman.’

‘Vertel nog eens over het varken,’ zei Findlay, die naar haar toe holde.

‘Nu niet, Finn,’ onderbrak Kate hem. ‘Anders komen we echt te laat op het kinderdagverblijf.’

‘Haar oma heeft een voetbal van een varkenskop gemaakt,’ zei Findlay tegen de volwassenen om hem heen.

‘Voor mijn broers. Met Kerstmis,’ zei Martina.

‘Fascinerend,’ zei Kate vaag. Ze begon haar grip op de dag te verliezen. ‘Kom op, Finn.’ Ze wilde net gaan toen ze aan Margery dacht, die nog steeds in de deuropening van de keuken stond.

‘Martina, dit is Margery.’

‘Hallo, Margery,’ zei Martina opgewekt. Ze had geen flauw vermoede-

den, dacht Kate meewarig, van wat haar de komende uren te wachten stond.

Margery nam het lange, magere meisje met haar slechte huid, fles-sengroene legging en Will Smith-T-shirt van top tot teen op en gromde iets. Margery wist niet wie Will Smith was en vroeg zich af of Martina een of andere actievoerder was. Eén ding had ze de communisten altijd moeten nageven, en dat was dat ze niets ophadden met zwarten.

‘Je geld ligt in een envelop naast het fornuis, Martina,’ riep Kate, die al door de gang naar de voordeur liep.

‘Moet ik nog boodschappen doen voor het eten vanavond?’ riep Margery haar achterna.

Kate bleef staan met haar hand op de deurknop en haar hoofd en maag bij de coq-au-vin van gisteravond, bereid met een kant-en-klare kruidenmix en kipreepjes uit de reclame. ‘Laat maar, ik ben er niet vanavond.’

‘En de kinderen dan?’

‘Die krijgen warm eten op het dagverblijf, en ik werk maar een halve dag vandaag, dus ik kan om vijf uur nog wat voor ze maken.’

‘En Robert?’ Margery deed haar best niet te gillen. ‘Wat eet Robert dan?’

Kate haalde haar schouders op. ‘Er is nog pasta en zo. Hij flanst wel wat in elkaar.’

Margery’s mond viel open. Ze wist dat het een rare boel was hier, maar niet dat het zo erg was. Kate had hem dus niet alleen al jarenlang geestelijk leeggezogen – hem alle kansen die hij had gehad ontnomen – maar ze had hem ook nog eens uitgehongerd. Het leek wel of haar keel werd dichtgeknepen. Haar arme, hulpeloze jongen.

‘Ik ga boodschappen doen,’ bracht ze hijgend uit.

‘Dat mag, maar er staat van alles in de kast.’

De twee vrouwen keken elkaar zwijgend aan, waarna Kate zich omdraaide en zich met de kinderen naar de Audi Sportback haastte, waarachter een verlaten blauw Bedford-busje stond dat ze gisteravond bij *Crimewatch* had kunnen zien in verband met een gewapende overval op de Woolwich Building Society – als ze tv had gekeken.

2

Margery bleef op de stoep van nummer 22 staan tot de Audi de hoek om was. Toen ze zich wilde omdraaien om naar binnen te gaan, stopte er aan de overkant een BMW, waarvan de portieren zachtjes openklikten. Er stapte een knappe jonge vrouw uit, die naar nummer 21, het huis met de rode deur en de vitrage liep (ten minste één iemand in de straat die fatsoenlijke gordijnen had). Het huis met de gezichten, zo noemde Findlay het. Kate zei dat het een bordeel was, maar Margery wist niet of ze dat meende. Robert dacht dat er Oempa-Loempa's woonden, omdat er, behalve dan nu de knappe jonge vrouw en de inmiddels ook uitgestapte kleine man in pak, nooit iemand naar binnen ging en nooit iemand naar buiten kwam.

Ineens verscheen er een gezicht voor een van de ramen op de bovenverdieping. De knappe jonge vrouw, die nu voor het tuinhok stond, keek instinctief omhoog en de vitrage viel weer terug. Ze draaide zich om en zei iets tegen de man, en het leek erop dat de man bang was voor de vrouw, die nu voor de deur van nummer 21 stond en Margery's kant op keek.

Margery glimlachte, want wat moest ze anders, en ze bleef glimlachen tot de vrouw in nummer 21 verdwenen was. Ze leek sprekend op het liefje van de kroegbaas van de Fox and Hounds, waar ze met haar vriendin Edith elke vrijdag een spritzer dronk. En dat liefje was een Letse. Darren, de kroegbaas, had Margery en Edith met gedempte stem toevertrouwd dat Letse meisjes wel wisten wat mannen wilden.

Edith had altijd beweerd dat Robert aan zo iemand zou blijven hangen. Een Letse, of, nog erger, een rastafari. Margery wist niet eens of er wel vrouwelijke rastafari's bestonden, waardoor het een nog grovere belediging was. Insinueerde Edith dat Robert gay was? Bij de bibliotheek van East Leeke had ze de biografie van Haile Selassie aangevraagd om de zaak tot op de bodem uit te zoeken. Halverwege het boek had Edith haar met een verbeterd mondje meegedeeld dat haar

zoon Andrew met ene Joy ging trouwen. Een Thaise.

Tot Joy op de proppen kwam was de rolverdeling binnen hun vriendschap heel duidelijk geweest. Edith had dingen en mensen in haar leven waarom Margery, die in haar eentje een onwettig kind had moeten grootbrengen, haar per definitie moest benijden. Zo lagen de verhoudingen, en Margery had jarenlang heel wat van Edith moeten slikken, want behalve haar had ze niemand, en Robert had niemand behalve Andrew, Ediths zoon.

De komst van Joy veranderde alles.

Edith was helemaal naar Thailand gereisd om haar te bezoeken. Joy woonde in een dorp waar geen stromend water was, maar voor Ediths verjaardag waren ze naar een restaurant gegaan waar je betaalde voor je glas, dat je zo vaak als je wilde met cola kon bijvullen. Niet dat Edith zo dol was op cola, maar, en ze liet het niet na dat te benadrukken, daar ging het natuurlijk niet om.

Edith zei dat Andrew Joys dorp wilde opkopen om er een vakantieoord van te maken: Authentiek Thailand. Ook kwam ze ongevraagd met choquerende details over het seksleven van Andrew en Joy; het was Margery een raadsel hoe ze dat allemaal wist. Maar Margery trapte niet in haar stoere praat over seks en geld. Voor haar stond het als een paal boven water dat Andrew een postorderbruid had gehuwd omdat hij geen fatsoenlijk Engels meisje had kunnen krijgen.

Dus, sinds hun beider zonen getrouwd waren, waren de verhoudingen verschoven.

En hoewel Margery niet echt met Kate kon opschieten, sprak Kate in elk geval Engels.

‘Heb je zin in thee?’ riep een stem met een buitenlands accent vanuit het huis achter haar.

‘Thee?’ vroeg Martina nog eens, nu vanuit de deuropening van de keuken.

Margery knikte en trok de voordeur bedachtzaam dicht. In de keuken klonk het gekletter van serviesgoed. De au pair was dus bekend in de keuken, ze wist alles te vinden.

‘Alsjeblieft, probeer maar eens,’ zei Martina. Ze kwam de gang in en hield Margery een glas donkerrode thee voor.

‘Wat is dit?’ vroeg Margery, aan het glas ruikend.

‘Frambozenthe. Ik drink het driemaal per dag,’ zei Martina.

Margery was niet van plan de thee op te drinken. Niet na wat ze vorige week in de *Chat* had gelezen over die schoonmaakster die aan een oudere vrouw zoals zij een drankje had gegeven met een verlammingmiddel erin, dat haar van hoofd tot voeten had verlamd. Toen de ver-

lamming een feit was, had de schoonmaakster sectie op haar verricht ‘terwijl ze nog leefde’ en alles ook nog gefilmd en op internet gezet. Denk maar niet dat Margery zo’n makkelijke prooi was, zeker niet voor een communiste. Denk maar niet dat iemand zonder haar toestemming in haar mocht snijden.

Ze liep achter Martina aan de keuken in; op de houten bank stond Martina’s boodschappentas met het doosje met theezakjes erin.

‘Komen die helemaal uit Tsjecho-Slowakije?’ vroeg ze argwanend.

‘Uit Slowakije, ja.’

‘Dat kun je daar dus gewoon kopen.’

‘Natuurlijk,’ zei Martina en ze hief haar glas. ‘Lekker?’

Daar gaf Margery geen antwoord op. ‘Moet je lang in de rij staan voor thee?’

‘Voor deze thee? Ik heb geen idee. Mijn moeder heeft hem in de supermarkt gekocht. En in supermarkten staan altijd rijen.’

Margery zette haar glas op het aanrecht. ‘Hebben jullie supermarkten?’

Martina knikte en blies in haar thee. ‘Eens in de week rijd ik er met mijn moeder heen.’

‘Met de auto?’

‘Met mijn auto, ja.’

‘Hebben jullie er dan meer dan één?’

‘We hebben er twee.’

Een gezin met twee auto’s – en Robert moest met de fiets of de bus naar zijn werk omdat Kate de auto nodig had. Margery gluurde naar Martina alsof haar auto, de tweede auto van de Krasinovicen, geparkeerd in hun straat in Blac, de reden was dat de Hunters zich geen tweede auto konden veroorloven.

Ze woonden in elk geval in een flat, zoals ze enkele minuten later vernam; het hele gezin Krasinovic in één flat. Zonder verwarming, nam ze aan, tot Martina haar ook op dat punt corrigeerde en vertelde dat het appartement van de Krasinovicen in Blac niet alleen voorzien was van centrale verwarming, maar ook van dubbel glas.

Margery was zwaar aangeslagen. Haar ogen vlogen over het rotte hout van de schuiframen van de keuken, die Kate niet wilde vervangen door onderhoudsvrije kunststof kozijnen met isolatieglas, zelfs niet toen een van Margery’s verzekeringspolissen afliep en ze had aangeboden het voor hen te betalen.

In de veronderstelling dat het gesprek was afgelopen, pakte Martina de Carry-It-All, Margery’s kerstcadeautje voor Kate, uit het gootsteenkastje. De Carry-It-All was een turkooizen plastic bak met een hand-

greep, waarin je je schoonmaakspullen door het hele huis kon sjouwen.

Die van Margery was lila; ze had hem gelijk met die voor Kate uit de catalogus van Bettaware besteld en ze vond het heerlijk om er op maandagmorgen haar bungalow in East Leeke mee door te werken. Hij kon ook nog eens in de vaatwasser, waar ze Kate op had gewezen toen deze niet met bijster veel enthousiasme of waardering had gereageerd op de zorgvuldig uitgezochte Carry-It-All. ‘Hij kan in de vaatwasser,’ had ze nadrukkelijk gezegd, waarop Kate haar gezicht had vertrokken in een grimas die moest doorgaan voor een glimlach, gevolgd door die typische blik van haar – alsof ze de enige persoon op de hele wereld was die zijn dromen moest opgeven.

Margery had de Carry-It-All achter in het gootsteenkastje aangetroffen, want daar had Kate hem in gegoooid; hij lag op zijn kant en het handvat was gedeeltelijk verkleurd omdat de bleekwaterfles had gelekt. Hij leek er opzettelijk, en niet toevallig, te zijn beland, en ze had haar tranen maar met moeite kunnen wegslikken toen ze hem had gevonden op haar eerste ochtend alleen in het lege huis. Sindsdien stond hij schoongemaakt en gevuld met een keur aan schoonmaakproducten, gekocht van haar eigen geld, vooraan in het kastje.

Iemand zei iets tegen haar. Ze was zo in gedachten verzonken geweest dat ze het niet had gehoord. Ooit zou ze zo ver weg zijn dat ze niet meer terug kon komen en dan zouden Robert en Kate en de kinderen haar ergens naartoe brengen waar het dag en nacht rook naar eten dat niemand zich kon herinneren te hebben gegeten, zoals in dat tehuis waar Edith en zij Rose hadden bezocht, toen Rose alzheimer had gekregen.

‘Wat zei je, lieverd?’ zei ze tegen Martina. Ze keek er zelf van op, het was haar zomaar ontvallen. Gewoonlijk was ze niet zo scheutig met dat soort kooswoordjes. Ze zei het ook weleens tegen serveersters, als ze met Edith op stap was, of tegen jonge caissières bij de Co-op. Ze zei het eigenlijk alleen tegen vreemden, en altijd min of meer per ongeluk.

Martina’s gezicht ontspande zich, maar of dat door deze uiting van genegenheid kwam was niet duidelijk.

‘Nu moet ik schoonmaken,’ zei ze, met de Carry-It-All in haar hand.

‘Ja,’ antwoordde Margery vaag, maar ineens gilte ze: ‘Wacht even!’ Martina was op weg naar boven om te gaan schoonmaken. Had ze de wc wel doorgespoeld? Ze wong zich zwaar ademend langs de au pair en stond een tel later hijgend in de closetpot te staren. Ze had doorgespoeld, maar deed het voor alle zekerheid nog maar een keer. Terwijl ze naar het water keek dat door de pot kolkte, dacht ze innig tevreden

aan het lichtgevende blauwe water dat haar toilet thuis schoonspoelde, dankzij het nieuwe toiletblokje dat ze om de rand van de pot had geklemd. Ze dacht aan de nieuwe ASDA-winkel, waar de regiotaxi haar had afgezet en waar ze zeker vijf minuten had staan wikken en wegen of ze het groene of het blauwe blokje zou nemen. Het spoelwater van Prendergast Road nummer 22 had helemaal niets fleurigs; niets wat de herinnering aan de dagelijkse behoefte kon uitwissen.

Even wist Margery niet meer wat ze boven in het toilet deed. Ze staaarde naar de wc-pot, vervolgens naar het platgelopen tapijt op de trap, en toen wist ze het weer. Als ze niet oppaste zouden ze haar echt nog in dat tehuis van Alzheimer Rose stoppen.

3

Kate minderde vaart bij de Village Montessori en keek rond of er ook auto's die ze kende in de buurt van het kinderdagverblijf waren geparkeerd. Toen ze die van Evie zag, reed ze tweemaal een blokje om, tot ze de achterkant van de zwarte Chrysler in Hebron Road zag verdwijnen. De kust was veilig.

Findlays monoloog over de dood van een van de kippen die in een ren op de speelplaats werden gehouden (vogelgriep?) ging het ene oor in, het andere uit. Met Flo op haar arm en Findlay in haar kielzog liep ze schielijk door het controlepoortje naar de ingang. Daarbij passeerde ze een bord waarop in het Frans, Duits, Spaans, Hebreeuws, Welsh, Gaelic, Arabisch, Chinees en Urdu WELKOM BIJ ONS KINDERDAGVERBLIJF stond. Op de muur ernaast hing een serie foto's van Sebastião Salgado van kindarbeiders in Zuid-Amerikaanse mijnen, waarover het managementteam steeds meer klachten van ouders binnenkreeg.

'De ogen van de rode kip zaten vol gele prut, net als de prut in een platgeslagen wesp, en Sandy van Muziek en Beweging zei dat het niet door een vos kwam,' babbelde Findlay maar door terwijl hij zijn jas ophing, waaraan hij nog toevoegde: 'Martina's oma heeft echt een voetbal van een varkenskop gemaakt. Echt waar. Ik heb de film gezien.'

Kate, die hem met een zacht duwtje in zijn rug het Vlinderlokaal in had willen sturen, trok haar hand terug. 'De film?'

'Ze heeft er een filmpje van op haar telefoon. Arthur!' gilde hij, waarna hij zich omdraaide en vroeg: 'Gaat Arthur ook naar mijn nieuwe school?'

'Wij weten niet naar welke school Arthur gaat. Vraag het hem maar.'

Findlay rende naar de speelhoek. Arthur zat op zijn knieën voor de oven, waaruit hij een grote groene ovenschaal haalde met daarin een Baby Annabell-pop die hij er even tevoren in had gelegd.

'Naar welke school ga jij?'

Kate spitste haar oren.

Arthur wilde net antwoord geven toen een van de leidsters op Findlay toeliep en hem op luide toon toesprak. ‘Zullen we dat maar aan mammië meegeven?’ Ze trok aan het Spidermanmasker.

Zuchtend zette Findlay het af; hij duwde het Kate in de handen en draaide zich weer om naar Arthur.

‘We hebben vorken en messen nodig,’ zei Arthur praktisch.

‘Op het kinderdagverblijf mogen geen maskers worden gedragen,’ zei de leidster.

‘Dat was ik vergeten,’ haastte Kate zich te verontschuldigen en bijna in draf liep ze door de gang naar het Rupslokaal, waar ze Flo overhandigde aan Mary, die de baby’s verzorgde.

Ze wist in de auto te komen zonder een bekende tegen het lijf te lopen en keek of ze sms’jes had. Er was een extatisch berichtje van Evie om te melden dat Aggie toegelaten was, en nog een, op bijna identieke toon, van Ros Granger, betreffende Toby, en er was ook een bericht van Harriet, die op een wat rare, formele manier meedeelde dat Casper een plaats had verworven – verworven? – en haar er ook aan herinnerde iets te eten mee te brengen naar de PRC-vergadering van vanavond. Daar had Kate nog geen moment aan gedacht.

Ze sloeg de hoek om naar Beulah Hill en parkeerde de auto voor het pand waarover Jessica haar had gebeld. Voor de perzikkleurig geschilderde ramen hing vitrage en in de voortuin stond een dode laurier. Ze haalde de brief uit de borstzak van haar jasje en las hem nog een keer door om te zien of er tussentijds iets was veranderd. Ze kwam bij het *Hoogachtend, Jade Jackson, Hoofd Toelatingscommissie* aan het eind. Er was niets veranderd. Dat Findlay niet op St Anthony’s was toegelaten moest iets te maken hebben met het feit dat Jade Jackson een Jamaicaanse was, was haar onzinnige gedachte.

Naar aanleiding van uw verzoek uw zoon op een basisschool in Southwark te plaatsen delen we u mee dat uw kind op Brunton Park is geplaatst. De school zal binnenkort contact met u opnemen ...

Ze zag een pitbull zijn poot optillen tegen een boom en probeerde de afdeling Onderwijszaken te bellen, maar wist dat het zo goed als onmogelijk was erdoor te komen op de dag dat alle brieven de deur uit waren gegaan. Ze bleef naar de ingesprektoon luisteren tot de verbinding werd verbroken en probeerde toen St Anthony’s te bellen. Uiteindelijk kreeg ze een dame aan de lijn die haar vertelde dat de school meer aanvragen had ontvangen dan er plaats was en dat er dit jaar meer dan vijftig plaatsen naar broers of zusjes waren gegaan.

De vrouw hing op vóór Kate kon zeggen dat ze elke zondag naar St Anthony's Church gingen – elke zondag – en vóór ze kon vragen of de school de brief van predikant Walker had ontvangen, waarin dat werd bevestigd.

Ze bonkte met haar hoofd tegen de hoofdsteun en probeerde Robert te bellen. Hij nam niet op, dus bleef ze naar Beulah Hill nummer 8 staren. Ze kwam te laat voor haar eerste afspraak, maar dat kon haar niets schelen.